

РЕШЕНИЕ

№ 4257

гр. София, 24.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2845** по описа за **2022** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от адвокат – пълномощник на [фирма], против Решение № 573/17.02.2022 г., постановено по НАХД № 125/2022 г., по описа на Софийския районен съд, НО, 93^{ти} състав, с което е потвърдено издаденото от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № 22-2100106/20.12.2021 г. С постановлението, на основание чл. 415, ал. 1 КТ на касатора е наложена имуществена санкция, в размер на 1 500 лв. за това, че не е изпълнил даденото под № 14 от Протокол за извършена проверка, изх. № ПР 2131218/22.10.2021 г. предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ, а именно – като работодател да изплати на В. С. А., в срок до 1.11.2021 г. уговореното трудово възнаграждение за извършена работа, за м.м.06-08.2021 г., съгласно чл. 128, ал. 2 КТ. Касаторът, с жалбата, която преповтаря съдържанието на въззивната определя съдебното решение като неправилно, оспорвайки правните изводи на Съда. В съдебно заседание дружеството не е представлявано. С жалбата се твърди неправилност на въззивното съдебно решение, като се иска отмяната му, а с представената на 30.05.2022 г. писмена защита е заявено и искане за връщане делото за ново разглеждане. Със същата писмена защита, представена след приключване на устните

състезания по касационното дело, както и с представено на 07.06.2022 г. „допълнение към писмени бележки“ адвокатът – пълномощник за първи път е въвел и възражения за: липса на представителна власт, на юрисконсулта – представител на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. по делото пред СРС; неконституиране от СРС на издателя на НП. Не е заявено своевременно искане за присъждане разноски за касационното съдебно производство.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва касационната жалба и заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на същата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Решението е процесуално незаконосъобразно.

Касаторът е санкциониран за неизпълнение на задължително предписание, формулирано под № 14 от Протокол за извършена проверка, изх. № ПР 2131218/22.10.2021 г., изготвен на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 и т. 12 КТ и надлежно връчен на 22.10.2021 г. Срокът за изпълнение на предписанието е определен на 11.11.2021г. На 29.11.2021 г. контролиращите органи извършили последваща проверка, като е установили, че работодателят, в срок до 11.11.2021 г. и до датата на проверката не е изплатил трудовите възнаграждения на В. С. А. за м.м.06-08.2021 г., за което дружеството е санкционирано с процесното НП. Съставът на въззивния съд, противно на касаторските твърдения е провел обективно и всестранно следствие, за да провери описаните в АУАН и в НП констатации. Изложил е подробни и изчерпателни мотиви за законосъобразно ангажирана административнонаказателна отговорност, които се споделят изцяло (чл. 221, ал. 2, изр. второ АПК) от касационния съд. Констатираното нарушение е безспорно установено, а описаните в АУАН и в наказателното постановление факти и твърдения не са опровергани. Въззивният съд правилно е преценил представените и подписани само от служители на дружеството протоколи, като негодни да докажат защитното твърдение за плащане на дължимите трудови възнаграждения. Според разпоредбата на чл. 18 ЗАНН, „когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях“. Обстоятелството, че във връзка с неизпълнени множество други предписания дружеството е санкционирано с няколко други наказателни постановления, не е основание да бъде прието, че процесното НП е материално и процесуално незаконосъобразно. Задължителното предписание по чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ представлява принудителна административна мярка (чл. 22 ЗАНН) и подлежи на самостоятелно оспорване по реда, указан с чл. 405 КТ. В тази връзка възраженията и твърденията за наличие на обективни причини, изложени в

касационната жалба и в жалбата пред СРС, са ирелевантни в съдебното производство, провеждано по реда на Раздел V ЗАНН. В случая неизпълнението на всяко едно от дадените задължителни предписания е основание за ангажиране на административнонаказателна отговорност на работодателя, респ. за налагане на имуществена санкция. Не е налице несъразмерност на наложената санкция с тежестта на нарушението, тъй като с процесното НП е наложена санкция в минималния размер. Описанието от обективна страна на извършеното нарушение, както и административнонаказателното обвинение са формулирани ясно и конкретно, включително досежно датата, на която е извършено нарушението. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на регламентираните със ЗАНН процесуални правила.

На лице е обаче основание (чл. 222, ал. 2, т. 1 АПК) за отмяна на въззивното решение и връщане делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд, поради допуснато от същия съд съществено процесуално нарушение, по см. чл. 348, ал. 3, вр. ал. 1, т. 2 НПК).

Разпоредбата на чл. 61, ал. 1 ЗАНН (в сила от 23.12.2021 г.) е задължавала районния съд да конституира и призове наказващия административен орган, в случая – директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.. С наличното по делото на СРС разпореждане от 12.01.2022 г. за насрочване на делото (л. 11) не е извършено изрично конституиране на страните, а с призовката, като административнонаказващ орган е призована ИА „Главна инспекция по труда“. В протокола от съдебно заседание, като въззиваема страна е посочен „директор на Инспекция по труда“, представляван от юрисконсулт П., за когото обаче е налично пълномощно (л. 37), издадено от „ИД директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С.“ – В. В.. За В. В. по делото не е налична заповед, въз основа на която е била оправомощена да изпълнява функциите на директор.

Водим от изложените мотиви и на основание чл. 222, ал. 2, т. 1, вр. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК, вр. чл. 63в, ЗАНН, Административен съд София – град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 573/17.02.2022 г., по НАХД № 125/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 93^{-ти} състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

